

РЕШЕНИЕ

№ 6433

гр. София, 05.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 05.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6320** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208, ал. 2 във вр. с чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по постъпила жалба от [фирма] с ЕИК:[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], представлявано от управителя А. В. Ш., против Решение № ПИ-142/18.05.2021 г. на Е. М. Н. – и. д. директор на ТД на НАП С., с което е потвърден Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № № 53-06-3009/20.04.2021 г., издаден от Б. Х.-Т. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Изложени са съображения за материална незаконосъобразност на оспореното решение. Иска се съдът да отмени оспореното Решение и потвърдения с решението Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № № 53-06-3009/20.04.2021 г.

В открито съдебно заседание жалбоподателят [фирма] – редовно призован, не се представлява.

Ответникът – изпълнителният директор на ТД на НАП С., чрез процесуалния представител – юрисконсулт К., счита жалбата за недопустима. Твърди, че срещу процесното решение има произнасяне по адм. дело № 5302/2021 г по описа на АССГ, III отделение, 16-и състав. В условията на евентуалност, ако съдът приеме, че жалбата е допустима, моли същата да бъде оставена без уважение като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото, преценени по отделно и в тяхната

съвкупност, приема за установено следното:

Със Заповед № Р-22221020001303-020-001/06.03.2020 г. е възложено извършването на ревизия на [фирма] с ЕИК:[ЕИК], касаеща задължения по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/. Производството обхваща определяне задълженията на [фирма], за установяване на отговорност по ЗДДС по доставка на ДМА /производствена поточна линия Н./, извършена от [фирма] за периода от 01.06.2018 г. до 30.06.2018 г. Ревизията е възложена в резултат на извършена проверка по прихващане и възстановяване, повод за която е Решение № 224/11.02.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е отменен Ревизионен акт № Р-22221018004248-091-001/30.05.2019 г. и е определен ДДС за възстановяване за данъчен период м. 06.2018 г. в размер на 4 097 123,20 лв.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНОМ/ на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с изх. № 7253/12.03.2020 г. е наложен запор върху парични средства, подлежащи на възстановяване и изплащане от ТД на НАП С. на [фирма], установени с А. № П-22221020023818-004-001/09.03.2020 г. в размер на 4 746 860,95 лв. /четири милиона седемстотин четиридесет и шест хиляди осемстотин и шестдесет лева и деветдесет и пет стотинки/. Постановлението е издадено във връзка с постъпило мотивирано искане на Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите с цел предотвратяване извършването на сделки и дей-ствия с имуществото на ревизираното дружество. Предвид размера на предполагаемия дълг предложението на ревизиращия екип и липсата на информация за наличие на активи на [фирма], както и вписаните особени залози в полза на трети лица, публичният изпълнител е пристъпил към налагане на запор върху паричните средства в размер на 4 746 860,95 лв., собственост на [фирма], установени с А. № П-22221020023818-004-001/09.03.2020 г., подлежащи на възстановяване и изплащане от ТД на НАП С..

На 13.04.2021 г. дружеството жалбоподател е депозирало Молба с вх. № 53-06-3009/13.04.2021 г., с която иска отмяна на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 7253/12.03.2020 г. поради изтичане на предвидения в разпоредбата на чл. 121, ал. 4 от ДОПК срок. С Отказ за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № 53-06-3009/20.04.2021 г. публичният изпълнител е отказал да удовлетвори искането на [фирма].

На 07.05.2021 г. жалбоподателят на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК обжалва постановления Отказ за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. № 53-06-3009/20.04.2021 г. С обжалваното Решение № ПИ-142/18.05.2021 г. и. д. директор на ТД на НАП С. е оставил жалбата срещу Отказ за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. № 53-06-3009/20.04.2021 г. без основание като неоснователна.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 197, ал. 2 във вр. с чл. 208, ал. 2 от ДОПК. Горното налага извода за нейната допустимост.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

След служебно извършена проверка съдът установи, че оспорваното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия в ДОПК. Решението е издадено след

проведено задължително производство по обжалване на действията на публичния изпълнител, в писмена форма и съдържа изложение на фактическите и правните основания за постановяването му.

От своя страна и обжалваният отказ за отмяна на обезпечителни мерки е издаден от компетентен орган – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 59, ал. 2 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити.

Жалбоподателят в жалбата си е изложил съображения за това, че наложените спрямо него предварителни обезпечителни мерки, изразяващи се в запор върху паричните средства, собственост на дружеството, подлежащи на възставновяване и изплащане от ТД на НАП С., представляват превратно упражняване на власт от страна на административния орган и го лишават от възможност да оперира със собствените си значителни средства, като е приложил и съдебна практика. Съдът не приема твърденията на жалбоподателя. Наложеният предварителни мерки са законосъобразни и съразмерни. Правилно административният орган е приел, че към момента на постановяване на обжалваното решение не е отпаднала обезпечителната нужда – налице е висящо ревизионно производство, възложено със Заповед № Р-22221020001303-020-001/06.03.2020 г. В рамките на ревизионното производство е установено, че дружеството жалбоподател не разполага с недвижими имоти и МПС, които биха могли да послужат за обезпечаване на вземането, а върху движимите вещи, негова собственост, са учредени особени залози. Вписан е на 06.01.2020 г. и особен залог в полза на трето лице върху настоящи и бъдещи вземания от всички съществуващи или новооткрити банкови сметки на [фирма]. От уставеното от фактическа страна правилно е направен изводът, че събирането на задълженията на жалбоподателя ще бъде затруднено или невъзможно. По делото няма събрани данни, че наложените обезпечителни мерки сериозно възпрепятстват дейността на ревизираното лице, респ., че спират дейността на същото, поради което не могат да бъдат възприети доводите на жалбоподателя. Още повече, че приложената от него съдебна практика, касаеща случаи на превратно упражняване на власт, се отнася до хипотези, когато са запорирани всички банкови сметки на ревизирано лице, като по този начин мерките се спира упражняваната от него дейност. Случаят на жалбоподателя не е такъв и тези твърдения са неоснователни, тъй като върху банковите му сметки не са наложени запори, не е възпрепятствана дейността му, извършена е проверка от ревизиращия орган в рамките на компетентността му, като мотивирано е наложена целесъобразна мярка с оглед преценката на конкретната фактическа обстановка, в рамките на закона и в изпълнение на неговата цел.

Ответникът е спазил и изискванията на чл. 121, ал. 4 от ДОПК. С Определение № 5498/22.07.2020 г. по адм. дело № 6599/2020 г. по описа на АССГ, I-18 с-в, е продължено действието на наложените с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 7253/12.03.2020 г. обезпечителни мерки до приключване на ревизионното производство с издаване на ревизионен акт или прекратяване на производството.

По отношение на възражението на ответника относно недопустимостта на жалбата поради произнасяне срещу обжалваното решение в друго производство, съдът счита същото за неоснователно. Предметът на двете дела е различен. Адм. дело № 5302/2021 г. по описа на АССГ, III отд., 16-и състав е прекратено поради неспазване

на специалния ред по чл. 197 от ДОПК за оспорване на Постановление за налагане на обезпечителна мярка с изх. № 7253/12.03.2020 г. пред директора на ТД на НАП, като на оспорване пред съда подлежи решението на директора с което той се е произнесъл по подадената пред него жалба, а постановлението може да бъде предмет на самостоятелно оспорване едва когато подадената пред директора жалба не бъде разгледана в посочения в разпоредбата на чл. 197 ДОПК срок, а именно 14 дни след изтичане на срока за произнасяне на директора на ТД на НАП. По това дело се касае за оспорване на ПНОМ с изх. № 7253/12.03.2020 г., а настоящото производство е образувано по жалба срещу Решение № ПИ-142/18.05.2021 г., с което е потвърден Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № № 53-06-3009/20.04.2021 г.

За пълнота, съгласно чл. 208, ал. 3 от ДОПК решаващият орган, съответно съдът, отменя обезпечението, когато се установи, че са изпълнени изискванията по ал. 1, изречение първо на същия член или че са налице условията по чл. 199, ал. 2. Длъжникът може да поиска отново отмяна на обезпечението при наличие на нови основания за това. Следователно за да бъде отменено наложено обезпечение следва да бъде изпълнена някоя от следните предпоставки: когато бъде погасено публичното задължение; когато актът, с който е установено публичното вземане, бъде обявен за нищожен, обезсилен или отменен по установения ред; когато актът за установяване на задължението бъде изменен с решение на по-горестоящ орган или от съда и при предприетото принудително изпълнение е събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението съгласно изменението; предложена е замяна с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. В случая не се твърди и не се доказва наличие на някоя от законоустановените предпоставки за отмяна на наложената с влязло в сила постановление обезпечителна мярка, поради което приходните органи правилно са отхвърлили направеното искане.

Предвид изложеното, отказът за отмяна на наложена предварителна обезпечителна мярка и потвърждаващото го решение са мотивирани и законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора, и с оглед своевременно заявеното искане от пълномощника на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Възнаграждението следва да бъде присъдено в минималния размер от 100 лева съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8, изр. второ от ГПК, чл. 144 от АПК и § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК. Размерът на разноските е определен с оглед на фактическата и правна сложност на делото и осъщественото процесуално представителство.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2 и сл. във вр. с чл. 208, ал. 2 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], район „С.“, [улица], представлявано от управителя А. В. Ш., против Решение № ПИ-142/18.05.2021 г. на Е. М. Н. – и. д. директор на ТД на НАП С., с което е потвърден Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № № 53-06-3009/20.04.2021 г., издаден от Б. Х.-Т. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], район „С.“,

[улица], представлявано от управителя А. В. Ш., да заплати на Националната агенция по приходите, сумата от 100 (сто) лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: